

хлѣба, дето и сега го ядете, да ви даватъ. Друго нищо. Пъкъ, ако не върватъ — да попитатъ класния. Той знае. Азъ съмъ му казалъ. И той ще бжде тамъ. Мене ако не върватъ — той баремъ нѣма да лъже...

— Ама, истина ли, бате Сава? Истина ли? — викнаха тримата. — Леле, мамо! Цѣло лѣто заедно и вѣнъ отъ кжши! Ами съ какво ще заминемъ, бате Сава? Съ влака ли?...

— Трайте! Ще видите съ какво. Утре, следъ черква, ще ви търся на панаира. А сега, кржгомъ-маршъ, въ кжши!

*

Панаирътъ гъмжеше отъ врѣва. Люлки, шербетчии, акробати, сергии съ мѣниста и свирки, коля съ грѣнци и стомни. На едно мѣсто свирѣше латерна, на друго пукаха фишечета. Встрани, на поляната, продаваха добитъкъ. Дружината се събра. Савата ги поведе натакъ и спрѣ при Мангушъ циганина. Задъ Мангуша, дремѣше една кобила съ конче и магаре съ едно ухо; другото бѣше наполовина.

— Добъръ день, Мангушъ, — каза Савата. — Тате ме проводи да те пи-